

Net terug van een heerlijke wandel- en kampeervakantie in de Noord Eifel hervat het "gewone" leven zijn dagelijkse gang. Ik was benieuwd hoe de moestuin er bij zou staan. De eerste dag na drie weken afwezigheid was verrassend.

Overigens, iedereen die tijdens mijn afwezigheid de zorg voor tuin en kas op zich hebben genomen: hartelijk dank!

Onkruid houdt geen vakantie

Steeds verbaas ik me erover hoe snel en gretig onkruid zich meester wil maken van mijn zo gekoesterde stukje grond. Voor de vakantie heb ik mij een slag in de rondte gewerkt om de tuin zo schoon, ik bedoel onkruidvrij, mogelijk achter te laten om na de vakantie niet meteen op de knieën te hoeven. Maar wat vergis ik me in de groei-kracht van al het kruid dat tussen de tegels en in de kweekbedden massaal groeit en bloeit. Het heeft er erg naar zijn zin. Ik zie tot mijn schrik dat het hier en daar ook al in zaad is geschoten. Dat betekent dat de nakomelingen over niet al te lange tijd en waarschijnlijk ook volgend seizoen zich weer net zo gretig in de tuin zullen nestelen als hun ouders. Het is niet anders. Ook dat is tuinieren.

Groenten ook niet

Het is gelukkig niet alleen kommer en kwel. Wat onkruid kan, kan groente dus ook. Ik voel me in Luilekkerland bij het zien van wat er allemaal hangt en ligt. Het is me duidelijk dat ik met het leukste begin: oogsten! Ik start met de stokbonen, een grote zak vol. Dat wordt thuis blancheren en invriezen. Van de stambonen, voor de vakantie nog alleen in bloei, kan ik nu al een maaltje plukken. De gele courgettes, ras Goldrush, zijn waarschijnlijk te groot om gewoon te eten. Maar gevuld en in de oven zal het vast wel iets smakelijks opleveren. En dan de kerstomaatjes die buiten staan. Wat doen die het dit jaar geweldig. De opbrengst is enorm, maar ze hebben te lang aan de plant gehangen en zijn helaas niet meer voor consumptie geschikt. Jammer, maar al die rode balletjes aan de plant staan leuk. Toch maar roeien en volgend jaar opnieuw.

Gelukkig staan er ook nog tomatenplanten in de kas. Geel blad weghalen en tomaten plukken, genoeg voor een flinke pan tomatensoep. Tot mijn verrassing zie ik dat de kolven van de suikermaïs met bruine pluimen zijn getooid. Rijp voor de pluk. Dat betekent zoete maïs als voorafje bij het avondmaal!

Meloen, een lastige tante

Aan het begin van het seizoen in de kas watermeloen geplant. De planten gaan aanvankelijk als een speer. Ik verheug me al op lekkere sappige watermeloenen over een drietal maanden. Helemaal mis. Op een kwaad ogenblik werd de plant geel en verdorde. Uiteindelijk houd ik er een klein oneetbaar meloentje aan over voor de sier op de fruitschaal, net als vorig jaar. De plant kreeg compost, koemestkorrels, patentkali voor een sterk wortelgestel en beendermeel voor een goede vruchtvorming. Ik vraag me af wat ik fout heb gedaan.

Om meerdere ijzers in het vuur te houden, heb ik in de lage kasjes suikermeloen geplant. Massa's blad en geen meloen meende ik. Buurman Rob sprak me bemoedigend toe: "Kijk eens tussen het blad. Ze spelen graag verstoppertje". Met niet al te veel verwachtingen schuif ik blad aan de kant en jawel, in een hoekje ligt op de grond een mooie al aardig grote gestreepte meloen. Na een paar weken is de

plant helemaal verdroogd en wie schetst mijn verbazing (en vreugde) als er nòg vijf meloenen tevoorschijn komen onder het verdorde blad. En lekker dat ze zijn!

Appels in overvloed na een beurtjaar

Appels dunnen, dan krijg je minder maar grotere appels. Ik ben dan ook heilig van plan om dat te doen. Maar als ik onder de boom sta en zie hoe al die appeltjes daar zo mooi hangen, vind ik het moeilijk om het werkje uit te voeren. Ik ga dan ook halfslachtig te werk en haal hier en daar wat appeltjes weg. Het merendeel blijft echter hangen. Resultaat? Als de appels rijp zijn, blijken er appels, waarschijnlijk omdat ze te dicht opeen hangen, beurs of rot te zijn. Dus in de toekomst toch maar even diep adem halen en flink dunnen.

Maar beurs of rot maakt niet uit. Had de boom vorig jaar een beurtjaar, dit seizoen maakt hij het weer helemaal goed met een vracht aan appels. De takken hangen er helemaal van door. Een enkele tak heb ik provisorisch gestut om afbreken te voorkomen. Volgend jaar moet dat anders (tenminste als het geen beurtjaar is). In de Eifel zag ik in verschillende tuinen hoe men dat oplost: ter ondersteuning een paal met aan weerszijden van het uiteinde een latje. Simpel maar doeltreffend. Veel appels hebben al een mooi rood blosje. Rijp voor de pluk. Hoogste tijd om recepten te zoeken en uitproberen om al die appels te verwerken. Leuk!

oktober 2015